

Kdo byl Michal Magone?

Jednoho podzimního večera na Magnolském nádraží se setkal Don Bosco (Turínský kněz, zakladatel Salesiánské kongregace, který se staral o chudé chlapce z ulice) s hochem, který jej zaujal svou odvahou a tím, jaký respekt měli k němu ostatní. Jmenoval se Michal Magone. Lidé mu říkali „generál uličníků.“ Byl rozčuchaný, špinavý, opálený od slunce, upocený od zápalu hry. Při rozhovoru s ním se Don Bosco dozvěděl, že je to hoch z chudé rodiny, který má jen matku. Bylo mu asi 13 let. Nebyl hloupý, ale pro svou neukázněnost byl již několikrát vyloučen ze školy. Byl upřímný, ale měl potíže se sebeovládáním.

Don Bosco byl ochoten přijmout jej do své oratoře, zřízené právě pro tyto chlapce, dovolí-li mu to matka a on sám projeví zájem. A tak se Michal vydal za Donem Boscem do Valdoka, kde byla oratoř.

Don Bosco jej přivítal a hned se zeptal, zda si Michal přivezl dobrou vůli, aby mu tady celou oratoř nepřevrátil vzhůru nohama. Michal si byl vědom, že až doposud se v životě nechoval příliš dobře a nechtěl skončit jako někteří jeho kamarádi – tedy za mřížemi. Proto ujistil Dona Bosca, že se bude snažit, aby s ním byl spokojen. Don Bosco byl s tímto spokojen a rozhodnut mu pomoci. Dal mu na vybranou, zda chce studovat, nebo se vyučit nějakému řemeslu. Michal si vybral studium, protože by se v budoucnu rád stal knězem, i když si nebyl jistý, zda se může takový uličník jako je on někdy polepšit. Řekl to i Donu Boscovi a ten mu na to odpověděl, že záleží jen na něm, co dokáže takový „generál uličníků.“

Michal byl velmi živý chlapec, byl duší všech her, žádná ho nedokázala unavit nebo omrzet. Po měsíci náhle zesmutněl, přestal se zúčastňovat her a občas míval v očích slzy. Don Bosco si této změny okamžitě všiml, a proto ho pozval k sobě. Michal ztratil veselost, když pochopil, že spokojenost a pokoj v duši se nedá získat křičením, skákáním, nýbrž přátelstvím s Bohem a klidným svědomím. Od této chvíle bylo příčinou jeho veselosti pohoda v duši.

Michal byl velice prudký a Don Bosco jej musel přesvědčovat, že facky, rvačky a nadávky nejsou zrovna nejvhodnější prostředky. Michal to pochopil, ale přesto se mu občas nepodařilo zvládnout svůj výbušný temperament. Začal dělat veliké pokroky, Don Bosco byl spokojen a proto jej poslal za odměnu na několik dní na prázdniny, než začne nový školní rok.

Asi za půl roku začal Michal mít silné bolesti, které míval kdysi, dnes by to možná lékaři označili jako slepé střevo. Tenkrát se ale slepé střevo neoperovalo. Dne 21. ledna 1859 Michal umíral. Stihl ještě všechny, zvláště svoji maminku, požádat o odpuštění, pak ztichnul a zemřel.

Tak zemřel hoch, který se nebál porvat nejen s ostatními kluky, ale také sám se sebou a se svými problémy. Don Bosco mu ukázal, že šanci znovu začít má každý a nikdy není na nápravu pozdě. Proto může být příkladem pro všechny mladé lidi i v dnešní době.

Projekty Charity Ostrava jsou realizovány s finanční podporou statutárního města Ostravy,
Městského obvodu Ostrava-Jih a Moravskoslezského kraje.